

19. nedjelja kroz godinu B

*Budite jedni drugima dobrotivi, milosrdni;
praštajte jedni drugima
kao što i Bog u Kristu nama oprost. (Ef 4,32)*

Prvo čitanje

1. o Kraljevima 19,4-8

U one dane: Ode Ilija dan hoda u pustinju. Stigavši onamo sjede pod jednu žuku, zažele umrijeti i reče: "Već mi je svega dosta, Gospodine! Uzmi dušu moju jer nisam bolji od otaca svojih." Zatim leže i zaspao ondje. Ali gle, anđeo ga taknu i reče mu: "Ustani i jedi!"

On pogleda, kad gle – kraj njegova uzglavlja na kamenu pečen kruh i vrč vode. Jeo je i pio pa opet legao. Ali se anđeo Gospodnji javi i drugi put, dotače ga i reče: "Ustani i jedi jer je pred tobom dalek put!" Ustao je, jeo i pio. I okrijepljen tom hranom, išao je četrdeset dana i četrdeset noći sve do Božje gore Horeba.

Drugo čitanje

Efežanima 4,30 – 5,2

Braćo i sestre! Ne žalostite Duha Svetoga, Božjega, kojim ste opečaćeni za Dan otkupljenja! Daleko od vas svaka gorčina, i srdžba, i gnjev, i vika, i hula sa svom opakošću! Naprotiv! Budite jedni drugima dobrotivi, milosrdni; praštajte jedni drugima kao što i Bog u Kristu nama oprost. Budite dakle nasljedovatelji Božji kao djeca ljubljena i hodite u ljubavi kao što je i Krist ljubio vas i sebe predao za nas kao prinos i žrtvu Bogu na ugodan miris.

Evandjelje

Ivan 6,41-51

U ono vrijeme: Židovi mrmljahu protiv Isusa što je rekao: "Ja sam kruh koji je sišao s neba." Govorahu: "Nije li to Isus, sin Josipov? Ne poznajemo li mu oca i majku? Kako sada govori: 'Sišao sam s neba?'"

Isus im odvrati: "Ne mrmljajte među sobom! Nitko ne može doći k meni ako ga ne povuče Otac koji me posla; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. Pisano je u Prorocima: Svi će biti učenici Božji. Tko god čuje od Oca i pouči se, dolazi k meni. Ne da bi tko vidio Oca, doli onaj koji je kod Boga; on je vidio Oca. Zaista, zaista, kažem vam: Tko vjeruje, ima život vječni. Ja sam kruh života. Očevi vaši jedoše u pustinji manu i pomriješe. Ovo je kruh koji silazi s neba: da tko od njega jede, ne umre. Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijeke. Kruh koji ću ja dati tijelo je moje – za život svijeta."

Za razmišljanje

Drugo je čitanje mali odlomak iz opisa novog života kršćana, koji Pavao šalje zajednici u Efezu. "Odagnajte od sebe sve zlo (gorčinu, gnjev, srdžbu, viku i psovku)!" "Budite prijazni jedan prema drugome, puni milosrđa, opraštajte jedan drugome..." Te bismo upute za kršćanski života mogli ovako sažeti: "Oponašajte Boga!". Ili kako u drugom prijevodu stoji: "Postanite slični Bogu!" Oponašati Boga, postati sličan Bogu – to je cilj svih nas i tako ga je teško ostvariti! Svaki dan doživljavamo poraze i udarce. Svaki od nas doživi onaj trenutak, koji je doživio prorok Ilija pod smrekom (1. čitanje): "Već mi je svega dosta, Gospodine!" Već je svega dosta. Nisam ništa bolji od svojih otaca, od svojih predaka, od drugih ljudi. Svoj cilj, da tebi, Bože, postanem sličan, nisam ostvario, zakazao sam. Obuzima me osjećaj besmislenosti i beznadnosti, osjećaj straha, umora i očaja. Uzmi moj život, me mogu više! "No, je li dovoljno?" – anđeo ga budi i daje mu jesti. Okrijepljen tom hranom, moći će nastaviti put prema Božjem brdu, gdje će vidjeti Boga. Bog nipošto ne ostavlja čovjeka ležati pod smrekom i umrijeti. Dokaz Božje brige za čovjeka u Novom zavjetu je Isus Krist, koji veli: "Ja sam kruh živi... Tko jede od ovoga kruha, živjet će u vijeke." "Živjeti u vijeke" – to znači: tko jede od toga kruha, ne može propasti. Isus je hrana koja nas čini nepobjedivima. Ne moramo sve učiniti svojom snagom. Potrebno je samo da se otvorimo, da bi Krist mogao u nama djelovati. Kod njega i ono što je ljudski nemoguće postaje mogućim, jer je on pobijedio i smrt, prešao je tu ljudsku granicu, gdje se radi o biti ili ne biti. Kruh živi je Božja ponuda nama. Ne može to svatko shvatiti. Već su Židovi mrmljali protiv Isusa, jer u tom Isusovom nečuvenom zahtjevu nisu prepoznali Božje vodstvo. Popustili su iskušenju da vjeru reduciraju na čovjekovu inicijativu, koji se odlučuje za Boga. Ono što, dakle, sa svog stajališta nisu razumjeli, nisu mogli niti prihvatiti. I mi često, poput ljudi pred 2000 godina, podliježemo istom iskušenju, jer zaboravljamo da je Bog onaj koji preuzima inicijativu, onaj koji najprije svoj život želi podijeliti s nama i povesti nas k svome Sinu. Pođimo zajedno na put kroz pustinju, gdje ćemo se od Boga dati voditi i poučiti, dok zajedno ne stignemo do brda Božjeg, gdje ćemo ga moći gledati.